

3. ДСТУ 7157:2010. Інформація та документація. Електронні видання. Основні види та вихідні відомості. – Чинний від 201007–01. – К. : Держспоживстандарт України, 2010. – 18 с.
4. Дніпренко В. І. Електронне видання як об'єкт стандартизації: основні етапи та перспективи розвитку // Вісник Харківської державної академії культури. Серія : Соціальні комунікації. – 2017. – Вип. 51. – С. 93-102. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/haksk_2017_51_9
5. Женченко М. Типологічна класифікація електронних видань як науково-практична проблема // Вісник Книжкової палати. – 2016. – № 8. – С. 17-20. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vkp_2016_8_4
6. Фіголь, Н. Оформлення електронних локальних та мережевих видань // Вісник Книжкової палати. – 2014. – № 6. – С. 20–23.
7. Про переваги і вразливі місця електронних підручників. – URL: <http://www.euroosvita.net/prog/print.php/prog/print.php?id=1005&%20Minerals>

Берназ-Лукавецька Олена Михайлівна,

*кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ПОЗАСУДОВІ ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ СПОРТИВНИХ СПОРІВ

Активний розвиток та суттєва комерціалізація спортивної сфери протягом останніх двох століть стали причинами значного збільшення загальної кількості спортивних спорів. Внаслідок чого виникла потреба у створенні дієвого механізму їх розв'язання.

Тому сьогодні суб'єкти спортивного права з метою захисту власних прав та законних інтересів можуть використовувати судові та позасудові форми вирішення спортивних спорів.

Так, саме вирішення спортивних спорів в позасудовому порядку є найбільш поширеною практикою у спортивній сфері. В першу чергу, використання позасудових шляхів вирішення спорів обумовлено швидкістю та конфіденційністю їх розгляду, нижчою вартістю порівняно з судовим розглядом, а також реальним виконанням сторонами рішення по суті спортивного спору.

Крім цього, сторони спортивного спору, який вирішувався в позасудовому порядку, за загальним правилом не позбавлені права на звернення до суду щодо вирішення цього спору. Сторони спортивного спору можуть бути позбавлені такого права виключно у випадку, коли це прямо передбачено у контракті (договорі) між ними, наприклад, якщо існує

арбітражне застереження про розгляд спору Спортивним арбітражним судом (CAS).

У зв'язку з цим до позасудових шляхів вирішення спортивних спорів можна віднести:

1) переговори сторін – суб'єкти спору самостійно вирішують його шляхом взаємних переговорів;

2) медіація – вирішення спору за допомогою третьої (нейтральної сторони), яка допомагає сторонам спору налагодити комунікацію та обрати рішення, яке задовольняє обидві сторони спору;

3) незалежний експертний висновок – надається експертним закладом щодо визначення конкретних фактичних даних, що є предметом спортивного спору, наприклад, вартість робіт пов'язаних реконструкцією футбольного стадіону, визначення відповідності стану футбольного газону регламенту Федерації футболу України (ФФУ) та регламенту Української Прем'єр-ліги (УПЛ) тощо;

4) арбітраж – вирішення спору за допомогою постійно діючого чи тимчасового (ad-hoc-арбітраж) вітчизняного або міжнародного спортивного арбітражу, при якому спір вирішується обраною сторонами уповноваженою особою – арбітром.

5) омбудсмен – врегулювання спортивних спорів шляхом подання скарги офіційно уповноважені особі – омбудсмену [1, с. 65].

Варто зазначити, що законодавство України містить пряму вказівку на врегулювання спортивних спорів саме у позасудовому порядку.

Зокрема, ч. 9 ст. 45 Закону України «Про фізичну культуру і спорт» передбачено, що вирішення спорів, які виникають між суб'єктами у сфері фізичної культури і спорту, здійснюється відповідно до закону постійно діючим спортивним третейським судом [2].

Загалом вказана норма повністю відображає практику розгляду спортивних спорів у зарубіжних країнах.

В США та Англії суди майже у всіх випадках передають спортивні спори на вирішення у позасудовому порядку. Для прикладу, у справі Тоні Хардінга проти Американської асоціації фігурного катання суд зазначив, що суди вправі втручатись у вирішення спортивних спорів спортивними асоціаціями тільки при наявності надзвичайних обставин, а саме порушення асоціацією своїх власних правил і такі порушення призведуть до завдання серйозної і невідворотної шкоди позивачу, який, в свою чергу, вичерпав всі позасудові способи врегулювання спору. Але навіть в такому випадку суд не вправі вирішувати спір по суті, а лише усуває порушення допущені асоціацією [1, с. 94].

У країнах романо-германського права схожа ситуація, суди зазвичай відмовляють від розгляду спортивного спору в суду, оскільки усі спортивні контракти мають арбітражне застереження. Але все ж після розгляду спору в арбітражному порядку сторони мають право звернутись до суду.

В Україні відсутня чітка структура позасудових інститутів розгляду спортивних спорів. Більшість спортивних федерацій в Україні не мають ні органів з вирішення спортивних спорів створених у структурі федерації (квазіарбітражних органів), ні жодних спеціалістів з розгляду спортивних спорів. Єдине виключення становить Федерація футболу України. До її структури входять органи з розгляду дисциплінарних спорів (дві інстанції – Контрольно-дисциплінарний комітет та Апеляційний комітет) і окрема Палата з вирішення спорів між клубами та футболістами [3].

Таким чином, розгляд спортивних спорів в основному здійснюється в позасудовому порядку, що говорить про особливу специфіку даної групи спорів. Спортивні спори можуть розглядатись в судовому порядку, однак такий розвиток подій є швидше виключення із загальних правил аніж сталою практикою.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Погосян Е. В. Формы разрешения спортивных споров : монография / Е.В. Погосян ; предисл. В.В.Яркова. – М. : Волтерс Клувер, 2011. – 160 с.
2. Про фізичну культуру і спорт: Закон України від 24.12.1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 14. – С. 80.
3. Структура ФФУ / Офіційний сайт Федерації футболу України. – Режим доступу: <https://ffu.ua/article/20048>.

Вороніна Надія Вікторівна,

*кандидат юридичних наук, доцент кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН З НАДАННЯ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ

На пострадянському просторі пацієнти представляли собою одну з найбільш незахищених категорій суб'єктів права. Здоров'я людини розцінювалося, перш за все, як «суспільне надбання, необхідний атрибут для служіння ідеалам комунізму». Для регулювання цієї сфери відносин використовувалися головним чином публічно-правові методи, реальні права